

En betraktelse över Miami och den exilkubanska diasporan

En betraktelse över Miami och den exilkubanska diasporan

Det fanns en tid då Florida styrdes från Havanna, men motstånd från ursprungsbefolkningen, piratattacker och den tuffa miljön gjorde det nästan omöjligt att styra landet. Även om det sägs att den första spanska utforskningen av halvön, som organiserades av Juan Ponce de León 1513, hoppades hitta den eviga ungdomens källa, var det som upptäcktes 'djävulens kittel?', en plats som har varit en utmaning för civilisationen.

Även om det inte var förrän i mars 1845 som Florida blev den 27:e staten i unionen, förklarades det 1821 som ett 'organiserat territorium i USA?', dess nuvarande geografiska gränser fastställdes och huvudstaden etablerades i Tallahassee. På så sätt fastställdes 'den sista gränsen' mot sydöstra delen av USA:s territorium. Många som hade misslyckats på andra håll sökte sig till Florida.

Eftersom södra Florida inte var något annat än ett stort träsk, var det bara ursprungsbefolkningen som fördrivits från sina territorier eller förrymda slavar som ursprungligen bosatte sig i området. Men på dessa leriga marker, som vissa forskare anser vara ekologiskt ohållbara, byggdes en av världens mest berömda platser för lyx och nöje: staden Miami.

Sedan 1915 har Miami och Havanna varit förbundna med en färjetrafik, som blev en av de viktigaste förbindelserna mellan Kuba och USA. I sin jakt på skydd och möjligheter var Miami en vanlig destination för kubanskt kapital, studenter och arbetare som sökte arbete, vanäraade politiker och revolutionärer på flykt och till och med för kubansk medelklassturism, som flockades till Miamis stränder på sommaren för att söka 'kylan' i de första luftkonditioneringsapparaterna. Det är ingen tillfällighet att kvarlevorna efter flera tidigare kubanska presidenter vilar på en av stadens kyrkogårdar. Maffian i båda länderna deltog också i utbytet, antingen för att introducera kubansk rom under förbudstiden i USA eller senare i narkotikahandel, främjande av spel och prostitution, som nådde nivåer av 'officiell association' med den kubanska regeringen, före den revolutionära segern 1959. När en kommission som skapats för att bekämpa organiserad brottslighet, med senator Estes Kefauver som ordförande, 1950 tillkännagav vilka städer där kopplingen mellan brottslighet, affärer och politik dominerade det lokala livet, intog Miami en framträdande plats på listan, och de gangsters som ställdes inför rätta var desamma som hade dominerat det kubanska livet i två decennier.

Den kubanska revolutionens seger skapade nya spänningar i det dagliga livet i Floridas badort. Nästan hela den kubanska 'aristokratin' bestämde sig för att tillbringa den revolutionära turbulensen i Miami, där de hade tillgångar och investeringar. De anlände tillsammans med sin närmaste periferi, en stor del av den övre medelklassen, utbildade, anständiga och hårt arbetande människor, som till en början inte hade det så roligt, men som ändå räknade med att 'jänkarna snart skulle lösa problemet?'. I den så kallade 'historiska exilen' fanns också en betydande kvot av brottslingar från alla tider, Batistaregimens frontfigurer och hantlangare, som landade i staden för att göra det de visste hur man gjorde och det som gjordes i Miami.

När Kennedy godkände invasionen i Grisbukten gjorde han det också för att förhindra att denna massa män, beväpnade och tränade av CIA, skulle lämnas på drift på amerikanskt territorium. Men han kunde inte hindra det och 'i strid med USA:s lagar' skapade han i Miami världens största CIA-station, vars enda syfte var att kontrollera det skapade monstret och sätta det i arbete i kriget mot Kuba. Bland dess uppgifter fanns att knyta band med den amerikanska maffian och mörda Fidel Castro. I Miami byggdes den sociala och operativa bas som kontrarevolutionen inte hade lyckats utveckla på kubanskt territorium, och staden blev huvudstad för den latinamerikanska extremhögern. Med kubanernas bidrag utvecklades staden till ett av världens främsta turistcentra, ett

internationellt finansiellt emporium och centrum för handelsförbindelserna mellan USA och Latinamerika, men den ursprungliga källan till denna utveckling var det extraordinära stöd som kubanska invandrare fick från USA:s regering, pengarna från CIA för kriget mot Kuba och den roll som Miami började spela i den internationella narkotikahandeln med början på 1970-talet.

Det dröjde inte länge förrän en del av dessa människor, med de fördelar som deras kontakter med CIA och andra organ inom det amerikanska etablissemangen gav, blev integrerade i stadens ekonomiska och politiska liv, tills de blev den dominerande klassen i den kubanska gemenskapen. Andra ville ägna sig åt andra uppgifter och gav form åt ett av världens största terroristnätverk, med sin huvudsakliga fristad i Miami.

Det kubanska samhället har självt varit måltavla för dessa grupper och Miami har blivit en krigszon när högerens dominans har hotats. Många kubansk-amerikaner, som idag är respekterade personer i det amerikanska politiska livet, har vuxit upp med och är i stor utsträckning beroende av detta maskineri av terror och korruption som styr Miami. De amerikanska politikerna vet detta och har sålt sina själar till den djävul som bor i kitteln. Miami är den föredragna destinationen för människor som emigrerar från Kuba och många stannar kvar i staden, vilket har gett upphov till den kubansk-amerikanska enklaven. Där finner de stöd av en etnisk struktur som erbjuder dem sysselsättningsmöjligheter och social integration som inte är vanliga någon annanstans. Deras mål är att förbättra sina levnadsvillkor och de utmärker sig genom att vara hårt arbetande och ärliga, de är intresserade av sina släktingar på Kuba och de flesta stöder en politik som underlättar dessa kontakter. Men väl i Miami är det svårt att undvika att kokas i denna djävulska kittel, vilket tenderar att förvandla dem till något annat.

Varifrån kommer den extrema konservatism som utmärker majoriteten av det kubansk-amerikanska samhället?

Det har utan tvekan att göra med sammansättningen av de första emigranterna, företrädare för de klasser som fördrivits från makten på Kuba, föremål för ett mycket utbrett folkligt avståndstagande, allergiska mot allt som luktar vänster och bärare av mycket fientliga känslor gentemot den kubanska regeringen, delvis till följd av de omständigheter under vilka emigrationen ägde rum och den behandling de fick innan de emigrerade. Dessutom var det oftast hela familjer som emigrerade och som lämnade få känslomässiga kontakter i landet.

Det har också att göra med bildandet av det kontrarevolutionära ledarskapet, vars förslag var så reaktionära att de skrämde Kennedy-stilens teknokrater, som var upptagna med att utforma en allians för framsteg för att stoppa den latinamerikanska revolutionära rörelsen. Mot CIA:s vilja, som inte trodde på Fidelistas utan Fidel, försökte de utan framgång att ändra den kontrarevolutionära rörelsens ansikte, men en extrem höger segrade, tog över ledningen för det kubanska samhället och påtvingade de nya invandrarna sina ideologiska mönster.

Men framför allt är det en konservatism som förvärvat i existentiell kontakt med det amerikanska samhället, särskilt i Miami, geografiskt längst ner i den djupa södern, där de mest konservativa attityderna i det amerikanska samhället groer. Endast detta förklarar övervikten av en extrem högerfanatism som är främmande för kubanska traditioner, stödet för en politik som skadar just de släktingar som de säger sig älska, och till och med nivåerna av rasism och främlingsfientlighet, främmande för hans eller hennes livserfarenheter på Kuba.

En vän berättade för mig hur hans sonson, uppvuxen i ett av Havannas mångkulturella kvarter, hade lärt sig att hata allt som inte var vitt under sitt liv i Miami. Man skulle kunna hävda, inte utan skäl, att detta också är fördomar som har legat latent i det kubanska samhället, som ett resultat av den rasism som ärvts från slaveriet, men den idealiska miljön för att dessa idéer skall dyka upp med förnyad kraft och för att de skall uttryckas med absolut skamlöshet har varit en del av Miamis samhälle, där de har blivit den dominerande kulturen.

Ultrakonservativa attityder finner grogrund hos de nya kubanska invandrarna till följd av den existentiella konflikt som varje migration innebär, oavsett orsak, och det scenario av politisk konfrontation som finns mellan Kuba och USA. Det är inte lätt för människor vars främsta mål är att bli accepterade i sin nya sociala miljö att undkomma de påtryckningar som på gott och ont försöker göra dem till exilkubaner, även om de har lämnat landet med ett giltigt pass och tillstånd att återvända när de vill.

Oavsett om de inte håller med om den kubanska revolutionära processen är det inte lätt att lämna sitt hemland för att leva i ?den kubanska nationens historiska fiendes land?, som de fick lära sig i skolan, utan att rationalisera detta beslut med övertygelsen att ?de har flytt från det kubanska socialistiska helvetet?, som de paradoxalt nog minns med nostalgi och vill besöka vid första bästa tillfälle.

Det är värt att påpeka att den beskrivna processen inte alltid följs. Enligt olika undersökningar har omkring en tredjedel av invandrarna och deras ättlingar lyckats övervinna dessa influenser och inta ståndpunkter som, både när det gäller inrikespolitiska aspekter och förbindelserna med Kuba, distanserar sig från de mest reaktionära attityderna.

Även om Miami rör sig åt höger med stor entusiasm... En trend som är lika farlig för stadens invånare som jorderosion, förorening av kanaler, stormfloder och stigande havsnivåer, som ? enligt vissa geografer ? kommer att leda till att staden sjunker i sina egna vatten.

Jesus Arboleya, Progreso Weekly 241217 / ZT

La caldera del diablo

Orkanerna Oscar och Rafael har nyligen drabbat östra respektive västra Kuba. Till det kom så två jordbävningar med ytterligare skador på infrastruktur, bostäder och grödor. Återuppbyggnaden är igång. Behoven är omfattande, men det blockerade Kuba saknar tillräckliga resurser.

Den kubanska kontrarevolutionens banérförare, Marco Rubio, blir Trumps utrikesminister. Än hårdare tider väntar för kubanerna.

Du kan göra en insats.

Vill du stödja de drabbade? Skicka ett bidrag till Swish 123 182 37 72 eller pg 23 57 15-0. Ange ?orkan?.

SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN
ORKAN-INSAMLINGEN

I efterdyningarna av förödande orkaner och jordbävning på Kuba är stora delar av deras samhälle i behov av akut hjälp. På grund av USA:s blockad är de beroende av vår hjälp.

Hur kan du hjälpa?

- ✓ **Donera**
Varje krona går oavkortat till Kuba
swish: 123 182 37 72
pg: 23 57 15-0
ange "orkan"
- ✓ **Bli medlem**
Och stöd en förening som villkorlöst kämpar för kubasolidariteten
- ✓ **Dela**
Dela inlägget och uppmärksamma andra ett stödja insamlingen

DITT STÖD GÖR SKILLNAD

Om du vill donera, bli aktiv i kubasolidariteten eller lära dig mer om hur du kan hjälpa, besök:
svensk-kubanska.se

¡Venceremos!